

Η μάνα μου αύριο

Μήνες και χρόνια

Χρόνια πια συνήθισα

Καθώς σε βλέπω εδώ μπροστά μου να φαντάζομαι

Πώς θα 'ναι άραγε όταν αύριο

Πάψω στ' αλήθεια να σε βλέπω. Και συνήθισα

Να ζω το σήμερα σα θύμηση του άλλοτε

Με νοσταλγία παρόντος, τέλεια φθίνοντος,

Αφού όσο μέλλον σου απομένει

Όχι αργότερα

Ήδη από τώρα λάμπει αθέατα

Παρελθόν.

Έτσι συνήθισα

Καθώς περνάς από δωμάτιο σε δωμάτιο

Και σκουντουφλάς και συγυρίζεις μες στα μαύρα σου

Να 'σαι η σκιά που στην ανάμνηση μειλίχια

Ίδια η φωνή σου χαμηλή κι όταν με μάλωνε

Ποιος θα ξεχάσει το καρφί του ποιος το χάδι του

Ώσπου γερόντιο ρουφηγμένο κι αφτιασίδωτο

Μούμια μωρού να ολολύζει

Απ' τις φασκιές.

Με αυτοσχέδιες ασκήσεις πια συνήθισα
Να κλαίω για σένα ζωντανή κι ότι αναχώρησες
Όμως μετά τί φωταψίες αναστάσεως
Καθώς σε βλέπω εδώ μπροστά μου και φαντάζομαι
Πως απ' το αύριο γυρνάς γιατί μ' αγάπησες
Γιατί σ' αγάπησα κι εγώ, κι αυτό το αύριο
Θα περιμένει λίγο ακόμη – αυτό που αύριο
Καθώς σε βλέπω εδώ μπροστά μου και φαντάζομαι
Θα λάμπει γύρω σου απροκάλυπτα
Παρόν.

Mia madre domani
Da mesi e anni
Da anni sono ormai abituato
Vedendoti davanti a me a immaginare
Come sarà quando domani
Smetterò davvero di vederti. E sono abituato
A vivere l'oggi come ricordo di un tempo
Con nostalgia del presente, che continua a ridursi,
Poiché quanto di futuro ti resta
Non più tradi
Già da ora splende invisibile
Passato.

Così sono abituato
Mentre passi da una stanza all'altra
E inciampi e riordini nei tuoi abiti neri
A te ombra che nel ricordo dolcemente
Simile la tua voce bassa che mi rimprovera
Chi dimenticherà il suo chiodo chi la sua carezza
Finché vecchia scavata e non truccata
Mummia di neonato che singhiozza
Fin dalle fasce.

Con esercizi improvvisati sono ormai abituato
A piangerti viva e già partita
Ma poi che luminarie di risurrezione
Vedendoti davanti a me e immaginando
Che torni dal domani perché mi hai amato
Perché ti ho amato anch'io, e questo domani
Aspetterà ancora un po' – questo che domani
Vedendoti davanti a me e immaginando
Splenderà apertamente intorno a te
Presente.

ΕΤΣΙ ΚΙ ΕΜΕΙΣ

Σαν τον Κυναίγειρο, τον αδελφό του Αισχύλου.
Ξέρετε.

Που όταν οι Πέρσες απ' τον Μαραθώνα τρέξανε
Στα πλοία τους να φύγουν να σωθούν
Αυτός εμπόδισε μια τριήρη χώνοντας
Τα νύχια του στην πρύμη. Τού 'κοψαν
Το χέρι απ' τη ρίζα. Αιμόφυρτος
Συνέχισε με τ' άλλο.

Κι όταν το 'κοψαν κι εκείνο, σε ύστατη,
Μπήγει τα δόντια στο σκαρί ελπίζοντας
Να ματαιώσει, λέει, την αναχώρηση.

Να ματαιώσει, πώς; Ένας προς όλους;
Φούμαρα του μύθου, αμετροέπειες.
Την αναχώρηση την είχε δεδομένη. Πάλευε
Την καθυστέρηση μονάχα να κερδίσει.
Αφού (ομογάλακτος του Αισχύλου) το 'νωθε:
Κάθε λεπτό είν' από μόνο του μια νίκη. Πάλευε
Την καθυστέρηση μονάχα να κερδίσει.

Σαφώς την καθυστέρηση.

Με νύχια

Και με δόντια.

Così anche noi

Come Cinegiro, il fratello do Eschilo.

Sapete.

Quando i Persiani corsero da Maratona
Sulle loro navi per partire e mettersi in salvo
Lui fermò una trireme infilando

Le unghie a poppa. Gli mozzarono
Il braccio alla radice. Sanguinante
Lui continuò con l'altro
E quando gli tagliarono anche quello, in ultimo,
Affondò i denti nello scafo sperando
Di impedire, dice, la partenza.

Per impedire, come? Uno contro tutti?
Frottole del mito, sproloqui.
La partenza la dava per scontata. Lottava
Per conquistare solo un rinvio.
Poiché Cinegiro la sapeva bene:
ogni istante è di per sé una vittoria. Lottava
Per conquistare solo un rinvio.

Ovviamente il rinvio.

Con le unghie
E coi denti.